

S. Ziemiński, S. Balcerski

Komunikaty

Palestra 9/10(94), 87-90

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KOMUNIKATY

Podajemy niżej, do wiadomości kolegów treść pisma okólnego CZW, zamieszczonego w numerze 3 Dziennika Urzędowego Ministra Sprawiedliwości z 1965 r. pod poz. 35, a następnie treść (w wyciągu) okólnika Nr 43 ZUS-u z 31.VII.1965 r.

1.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 czerwca 1965 r.

w sprawie wykonywania aresztu orzeczonego względem dłużników w sprawach cywilnych

Kodeks postępowania cywilnego, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1965 r., zniósł dotychczasową instytucję przymusu osobistego stosowanego względem dłużników i w zamian tego wprowadził środki przymusu w postaci grzywny i aresztu, ustalając jednocześnie zasady wykonywania tego aresztu.

Według nowego k.p.c. środki przymusu sąd stosuje:

- a) w razie uchylania się dłużnika od sądowego wyjawienia swego majątku, jeżeli przeprowadzona przez komornika egzekucja była bezskuteczna,
- b) w razie gdy dłużnik na podstawie wyroku sądowego ma wykonać czynność, której inna osoba wykonać za niego nie może, a której wykonanie zależy wyłącznie od jego woli, albo gdy dłużnik ma obowiązek zaniechania pewnej czynności lub nieprzeszkadzania czynnościom wierzyciela.

W powyższych wypadkach sąd może wymierzyć dłużnikowi grzywnę w wysokości do 1.500 zł, przy czym grzywna ta może być powtarzana. Ogólna suma wymierzonych grzywien w jednej sprawie nie może przekraczać 50.000 zł. W razie niezapłacenia grzywny w ciągu tygodnia od uprawomocnienia się postanowienia sądu orzeka zamianę grzywny na areszt, licząc jeden dzień aresztu za 150 zł grzywny. Ogólny czas trwania aresztu nie może w tej samej sprawie przekraczać sześciu miesięcy. Zarządzając wykonanie aresztu, sąd wydaje komornikowi nakaz na piśmie. Areszt wykonuje się przez osadzenie dłużnika w zakładzie karnym, oddzielnie od osób pozbawionych wolności w trybie postępowania karnego i administracyjnego. Podczas przebywania w areszcie dłużnik powinien być w miarę możliwości zatrudniony zarobkowo w granicach jego zdolności. Z zarobków jego pokrywa się przede wszystkim koszty wykonania aresztu. Wierzyciel, który żądał zastosowania środków przymusu, obowiązany jest złożyć z góry komornikowi sumę potrzebną na sprowadzenie dłużnika do miejsca osadzenia i na wyżywienie go w czasie trwania przymusu. W stosunku do osób, których zdrowie może być narażone na niebezpieczeństwo, aresztu nie wykonuje się aż do ich wyzdrowienia. Na wniosek wierzyciela lub dłużnika i na ich koszt sąd zarządza zbadanie stanu zdrowia dłużnika przez lekarza sądowego. Sąd może z ważnej przyczyny zwolnić dłużnika z aresztu na czas nie dłuższy niż tydzień.

Podając do wiadomości treść przepisów o stosowaniu środków przymusu w postępowaniu cywilnym (art. 916 i 1050—1059 k.p.c.), poleca się przy wykonywaniu aresztu przestrzegać następujących zasad:

1. Areszt orzeczony względem dłużnika wykonuje się w zakładzie karnym właściwym według przepisów o rejonizacji tych zakładów dla okręgu sądu powiatowego, w którym dłużnik przebywa.
2. Dłużnika doprowadza do zakładu karnego komornik po uprzednim zawiadomieniu o terminie doprowadzenia. Doprowadzonego dłużnika przyjmuje się na podstawie nakazu przyjęcia doręczonego przez komornika.
3. Dokumentację osadzonych dłużników należy prowadzić w sposób uproszczony. W szczególności:
  - a) dłużników wpisuje się do skorowidza i wypełnia się kartę ewidencyjną,
  - b) w aktach wypełnia się jedynie pierwszą i ostatnią stronę okładki, a wszystkie dokumenty układa się w porządku chronologicznym,
  - c) kart ewidencyjnych ani informacji o zmianach ewidencji nie należy przysyłać do Centralnego Zarządu Więziennictwa.
4. Dłużnicy powinni przebywać w oddzielnych celach, specjalnie na ten cel przeznaczonych, we własnej odzieży; otrzymują oni wyżywienie według normy „W”, a pracujący według normy „WO”.
5. Osadzeni dłużnicy w miarę możliwości powinni być zarobkowo zatrudnieni wewnątrz zakładu karnego. Mogą też być zatrudnieni przy pracach porządkowych. Zarobek dłużnika — z wyjątkiem zatrudnionych przy pracach porządkowych — oblicza się według stawek ogólnie obowiązujących, przy czym z zarobku tego pokrywa się przede wszystkim koszty wykonania aresztu. *
Koszty wykonania aresztu oblicza się w postaci ryczałtu w wysokości 15 zł dziennie.
6. Zakład karny obowiązany jest przyjąć każde oświadczenie dłużnika mogące mieć wpływ na zwolnienie go od przymusu i przekazać je niezwłocznie sądowi, który wydał nakaz osadzenia.
7. Zakład karny zwalnia dłużnika albo po upływie okresu, na który orzeczono areszt, bez wyczekiwania na nakaz zwolnienia z sądu, albo na podstawie postanowienia sądu, który nakaz wydał.
8. Zakład karny, zwalniając dłużnika, zawiadamia o tym sąd, który wydał nakaz osadzenia, oraz komornika sądowego, który dłużnika doprowadził do zakładu. Zawiadamiając komornika o zwolnieniu, zakład karny podaje jednocześnie wysokość kosztów wykonania aresztu, jeżeli nie zostały one pokryte z zarobków dłużnika, ze wskazaniem numeru rachunku, na który należność ma być przekazana.

Wpływy za koszty wykonania aresztu należy zarachować na wznowienie kredytów w centralnym więzieniu.

Traci moc pismo nr NO 56/59 Centralnego Zarządu Więziennictwa z dnia 10 lutego 1959 r. dotyczące trybu postępowania z osobami osadzonymi na podstawie postanowienia sądu o stosowaniu przymusu osobistego.

DYREKTOR
CENTRALNEGO ZARZĄDU WIĘZIENICTWA
S. Ziemiński

2.

ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH W WARSZAWIE

Okólnik Nr 43

z dnia 31 lipca 1965 r.

znak: Os. 012-31/65

Wyciąg

Przedmiot: Badania przez komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia osób nie będących pracownikami oraz osób nie ubiegających się o zaopatrzenie rentowe.

W związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 marca 1960 roku w sprawie orzekania o inwalidztwie osób nie będących pracownikami oraz osób nie ubiegających się o zaopatrzenie rentowe (Dz. U. Nr 16, poz. 94) ustala się, co następuje:

I. Zasady kierowania na badanie

1. 1. Osoby, które nie ubiegają się o zaopatrzenie rentowe, mogą być badane przez komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, zwane dalej komisjami lekarskimi, jedynie na wniosek organu upoważnionego do przyznawania ulg, przywilejów i świadczeń, wynikających z tytułu inwalidztwa.
1. 2. Za wniosek organu, o którym mowa w ust. 1. 1., uważa się pismo skierowane bezpośrednio do oddziału ZUS bądź do osoby zainteresowanej o przedstawienie dowodu inwalidztwa.
2. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, organami uprawnionymi do złożenia wniosku o badanie przez komisje lekarskie są w szczególności:

- 9) wojewódzkie rady adwokackie — w sprawach ustalenia stopnia niezdolności do wykonywania zawodu członków zespołów adwokackich (art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 19.XII.1963 r. — Dz. U. Nr 57, poz. 309).

II. Kompletowanie wniosków

4. 1. Wnioski o badanie osób wymienionych w pkt 2 (oprócz osób określonych w poz. 5b, 5c, 5d, 6a, 6b, 9 i 11) kompletują oddziały ZUS.
5. 2. W stosunku do członków zespołów adwokackich wywiad o warunkach pracy przygotowują wojewódzkie rady adwokackie, składające wniosek o badanie. Dokumentacji lekarskiej natomiast żądają od osób zainteresowanych Wydziały Orzecznictwa Inwalidzkiego oddziałów ZUS.

III. Opłaty za badania

7. Badanie osób wymienionych w pkt 2 poz. 1, 5a, 5b, 6a, 7, 8, 9, 11 są nieodpłatne.

IV. Koszty podróży

12. 1. Zwrot kosztów podróży za badanie przysługuje jedynie osobom, które spełniają łącznie następujące warunki:

- a) przedstawią dowody, że posiadają uprawnienia do świadczeń leczniczych,
- b) ich badanie przez komisje lekarskie jest nieodpłatne zgodnie z ustaleniami pkt 7.

Dowody stwierdzające uprawnienia do świadczeń leczniczych należy uwidocznić w aktach badanego.

. . . . .

15. W stosunku do członków zespołów adwokackich (pkt 2 poz. 9) komisja lekarska w uzasadnieniu orzeczenia musi odpowiedzieć na pytanie, czy u badanego stwierdzono trwałą niezdolność do wykonywania zawodu.

Przez trwałą niezdolność do wykonywania zawodu adwokata w zespole rozumie się stałe naruszenie sprawności organizmu, które czyni badanego niezdolnym do wykonywania tego zawodu.

. . . . .

VII. Tryb wydawania orzeczeń

23. Wyciąg z treści orzeczenia na druku N-16 lub N-17 otrzymują również:

- wojewódzkie rady adwokackie w wypadku badania członków zespołów adwokackich (pkt 2, poz. 9).
- . . . . .

PREZES

(—) mgr S. Balcerski

PRASA O ADWOKATURZE

Naczelny redaktor organu prasowego Centralnego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego Witold Kulisiewicz opublikował w „Tygodniku Demokratycznym” (nr 33 z dn. 11/17 sierpnia br.) artykuł pt. „Wokół problemów adwokatury”. Omawiając sprawę realizacji założeń reformy, autor m. in. pisze: „Jest to zadanie wymagające czasu, wielu wysiłków, przełamania nierzadko jeszcze występujących oporów i trudności wewnątrz samego środowiska adwokackiego. Wymaga ono wzmoczenia pracy ideowo-wychowawczej i pomocy ze strony partii politycznych, resortu Sprawiedliwości, Zrzeszenia Prawników Polskich, a przede wszystkim ze strony organów samorządu adwokatury i ogółu adwokatów.”

Na tle pozytywnych osiągnięć z jednej strony oraz braków i trudności w toku realizacji reformy adwokatury z drugiej — autor omawia działalność Naczelnej Rady Adwokackiej i przeprowadzoną przez NRA analizę stanu zaawansowania prac zmierzających do pełnego wdrożenia w życie zasad nowego ustroju adwokatury.

Uznając potrzebę poddawania rzeczowej i twórczej krytyce wszystkich niedostatków, jakie towarzyszą realizacji reformy adwokatury, W. Kulisiewicz ocenia